

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **M. K.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Havrlíkem, LL.M.
sídlem Zahradnická 71, 261 01 Příbram

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2024, č. j. MD-31459/2024-160/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2024, č. j. MD-31459/2024-160/3, jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí ze dne 6. 2. 2024, č. j. MHMP 220912/2024/Kou, vydané Magistrátem hlavního města Prahy, odborem dopravněsprávních činností, kterým byl

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

žalobce shledán vinným naplněním skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla podle § 125c odst. 5 písm. d), odst. 6 písm. b) tohoto zákona uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Žalobce se daného přestupku dopustil tím, že dne 10. 12. 2022 v 14:19 hodin řídil motorové vozidlo tovární značky Mercedes Benz, specifikované registrační značky, v Praze 10 po ulici Černokostelecká ve směru od ulice Sazečská k ulici Průmyslová nedovolenou rychlostí, přičemž mu byla v měřeném úseku komunikace v obci, u čerpací stanice Pap Oil naměřena rychlost jízdy 97 km.h-1. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km.h-1 mu tedy jako nejnižší skutečná rychlost byla naměřena rychlost 94 km.h-1, ačkoli je v uvedeném úseku obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích stanovena nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km.h-1, čímž porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu.

II. Žalobní body

2. Žalobce s rozhodnutím nesouhlasil. Žádal správní orgán o postoupení věci z důvodu vhodnosti Městskému úřadu Příbram, tomuto nebylo vyhověno.
3. Žalobce namítal, že je přesvědčený, že správní orgán není ve věci místně ani věcně příslušný, kdy určení příslušnosti správního orgánu není z důvodu tvrzených skutkových okolností v souladu se zákonem č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), zejména pak s ust. § 62 odst. 1, podle kterého je k řízení místně příslušný správní orgán, v jehož správním obvodu byl přestupek spáchán. Dle zjištění žalobce došlo k nesprávnému zapsání místa údajného spáchání přestupku policejním orgánem. Dle konstantní judikatury platí, že za místo spáchání trestného činu je třeba obecně považovat místo, kde došlo k jednání pachatele naplňujícímu objektivní stránku trestného činu, i místo, kde nastal nebo měl nastat následek trestného činu. Jestliže následek nastal nebo měl nastat na jiném místě, než na kterém byla vykonána trestná činnost, jde o tzv. distanční delikt. Místem spáchání trestného činu podvodu jako distančního deliktu je jednak místo, kde se pachatel dopustil jednání, jímž někoho uvedl v omyl, využil něčího omylu nebo zamlčel podstatné skutečnosti, dále místo, kde vznikla škoda, a také místo, kde se pachatel obohatil. Byla-li podána obžaloba u soudu, v jehož obvodu se nachází kterékoli z těchto míst, stává se tento soud místně příslušným k projednání věci bez ohledu na to, že místně příslušným by podle uvedených hledisek mohl být i jiný soud. Jednou z podmínek zákonného vedení správního řízení je správné určení příslušnosti správního orgánu k projednání a rozhodnutí konkrétní věci. Případné vady v určení příslušnosti vedou nejen k nezákonnosti rozhodnutí vydaného nepříslušným orgánem, ale v případě zásadních kompetenčních vad i k tomu, že se na rozhodnutí hledí jako na nicotné. Zákon stanoví zásadně obecnou věcnou příslušnost obecního úřadu obce s rozšířenou působností k projednávání přestupků, nestanoví-li zákon jinak. Nicméně těch případů, kdy „zákon stanoví jinak“ a kdy je tedy stanovena věcná příslušnost jiného správního orgánu než obecního úřadu obce s rozšířenou působností, je značné množství. Což se týká i přestupku žalobce. Obce s rozšířenou působností stanoví zákon č. 314/2002 Sb., o stanovení obcí s pověřeným obecním úřadem a stanovení obcí s rozšířenou působností, a jejich správní obvody pak vyhláška

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

č. 388/2002 Sb., o stanovení správních obvodů obcí s pověřeným obecním úřadem a správních obvodů obcí s rozšířenou působností. Jako obecní úřad obce s rozšířenou působností je pro účel výkonu přenesené působnosti označován obecní úřad, který vedle přenesené působnosti v základním rozsahu (svěřené orgánům všech obcí) a vedle přenesené působnosti svěřené pověřeným obecním úřadům, vykonává v rozsahu jemu svěřeném zvláštními zákony přenesenou působnost ve správním obvodu určeném prováděcím právním předpisem (zmíněná vyhláška č. 388/2002 Sb.). Podle závěrů poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu a správnímu trestání příslušným k projednání přestupků proti pořádku ve státní správě podle § 4 odst. 1 zákona č. 51/2016 Sb., o některých přestupcích, je na základě § 60 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, obecní úřad obce s rozšířenou působností. Komise pro projednávání přestupků je příslušná k projednání přestupků, pokud je k jejich projednání na základě zákona příslušný obecní úřad.

4. Žalobce současně namítl nicotnost rozhodnutí správního orgánu, kdy soudí, že rozhodnutí je nicotné z následujících důvodů. Zákonné ustanovení § 77 správního řádu vycházející z ustálené judikatury převážně správních soudů a poznatků teorie správního práva stanovuje, že důvodem nicotnosti rozhodnutí správního orgánu je absolutní nedostatek pravomoci, neexistence právního podkladu, absolutní nedostatek věcné příslušnosti, požadavek trestného plnění, naprostá neurčitost, nesrozumitelnost, vnitřní rozpornost a nesmyslnost, absolutní nemožnost, neuskutečnitelnost, nerealizovatelnost, absolutní nedostatek vůle správního orgánu a formy správního aktu, omyl v osobě adresáta, neexistence skutkového základu a nesprávné složení kolegiálního orgánu. Nicotnost se zjišťuje a prohlašuje z moci úřední, a to kdykoliv, neboť zde neplatí žádné lhůty. Vzhledem k tomu, že nicotnost v sobě zahrnuje vady tak zásadního charakteru, nenapravuje se uplynutím času. Nicotné rozhodnutí tak jednou provždy zůstane nicotným. Jestliže správní orgán dojde k závěru, že jiný správní orgán učinil úkon, který je nicotným rozhodnutím, dá podnět správnímu orgánu příslušnému k prohlášení nicotnosti. Žalobce konstatoval, že do dnešního dne žádnou reakci na své podání (podnět k prohlášení nicotnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) neobdržel, a to ani v rámci rozhodnutí žalovaného. S ohledem na základní zásady činnosti správních orgánů i na ústavní principy výkonu veřejné moci v moderním demokratickém právním státě jsou na každé správní rozhodnutí - vedle jeho věcné správnosti - kladeny zejména následující základní požadavky: Správní rozhodnutí musí být v souladu s právními předpisy a mezinárodními smlouvami, které jsou součástí českého právního řádu, a to (nestanoví-li ovšem zákon či mezinárodní smlouvy jinak) ve znění účinném v době jeho vydání. K tomu je tu ovšem nutno zároveň velice pečlivě reflektovat čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), dle něhož se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán, a pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější, jakož i § 3 přestupkového zákona, regulující jeho časovou působnost. Správní rozhodnutí mohou vydávat pouze takové orgány, které jsou k jejich vydávání vybaveny kompetenčně, tzn., že disponují působností, pravomocí a příslušností k vydání konkrétního správního rozhodnutí, aniž by z jejich strany zároveň došlo ke zneužití pravomoci. Správní rozhodnutí musí vycházet ze stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní rozhodnutí musí obsahovat právními předpisy předepsané obsahové i formální náležitosti a musí být jasné a přesvědčivé nejen pro účastníky správního řízení, ale i ostatní orgány a osoby (aniž by se k pochopení rozhodnutí musely seznamovat s obsahem správního spisu a zjišťovat, o

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

jakém nároku a podle jakého ustanovení bylo rozhodnuto). Každé správní rozhodnutí tak musí nutně mít řádné obsahové a formální náležitosti, jak jsou vyžadovány právními předpisy, zejména pak právě správním řádem. Až na zákony výslovně stanovené výjimky se přitom správní rozhodnutí zásadně vydává v písemné formě.

5. Žalobce též konstatoval, že podáním ze dne 1. 3. 2023 podal námitku podjatosti všech úředních osob Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností, oddělení správních řízení, neboť má za to, že všechny úřední osoby úřadu jsou ve vztahu k žalobci podjaté. Žalobce k tomu uvedl, že podle vyjádření paní M. K. ze dne 9. 2. 2023 se tato má znát s panem Ing. B. K. (projednávajícím zaměstnancem), kdy v minulosti došlo k několika zásadním konfliktům, které vygradovaly až do osobní antipatie vůči paní K. Je zde závažný předpoklad, že by správní řízení nemuselo proběhnout bez zaujetí ve věci, kdy jsou zde určitá provázání osob a jejich minulosti, a tyto skutečnosti by mohly být použity nebo vykládány v neprospěch žalobce. Žalobce uváděl paní K. v podaném odporu a současně jí navrhl jako svědka ve věci. Jsou zde závažné rozpory v průběhu celého řízení a zejména podezření na možnou podjatost úřední osoby a potažmo osob v nadřízeném postavení. Takovýto přístup správního orgánu a zejména úředních osob podle názoru žalobce svědčí o zaujatém postoji a účelovém jednání v neprospěch žalobce. Postup správního orgánu a jeho zaměstnanců tak s největší pravděpodobností může být podjatý a zaujatý vůči žalobci. Správní orgán není podle zákona oprávněn rozhodnout o tzv. systémové podjatosti, kdy je naopak povinen postupovat v souladu s ustanovením § 64 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 178 správního řádu a přerušit probíhající řízení do doby pravomocného vyřešení podané námítky podjatosti správního orgánu a oprávněné úřední osoby a postoupit námitku podjatosti k rozhodnutí nadřízenému správnímu orgánu. Správní orgán postupoval protiprávně a k žalobci přistupuje tak, že jej podjatě zkracuje na jeho zákonných právech, které zákonným způsobem vykonává. Správní orgán nemůže samostatně dělat závěry a rovnou odmítat námitku podjatosti žalobce bez bližšího zdůvodnění, resp. zdůvodnění, že se správní orgán domnívá, že žalobce jedná obstrukčně. Takovýto přístup je podle názoru žalobce nepřipustný, a to navíc za situace, kdy žalobce zjistil, že vozidlo v den tvrzeného přestupkového jednání měla řídit paní K. Paní K. se má znát s Ing. K., což bezesporu může ovlivnit přestupkové řízení, a případný negativní vztah těchto osob může svědčit v neprospěch žalobce, resp. může dojít k postupu v neprospěch žalobce. Žalobce proto následně podal i námitku podjatosti ze dne 27. 3. 2023 dalších osob, tj. Mgr. P. V., Ing. B. K. a Mgr. Bc M. H., MBA, kdy žalobce soudí, že uvedené osoby postupují shodně tak, aby došlo k bezprostřednímu uznání žalobce vinným bez ohledu na skutkové okolnosti případu. Žalobce je přesvědčen, že vůči němu u správního orgánu panuje negativní až animózní vztah, který se promítá do postupu a rozhodování správního orgánu v neprospěch žalobce. Žalobci není zaručen řádný proces ani možnost řádně uplatňovat a hájit svá práva a oprávněné zájmy. Žalobce cítí, že v rámci řízení došlo k několika zásadním konfliktům, které vygradovaly až do osobní antipatie úředníků pracujících u správního orgánu vůči žalobci. S ohledem na uvedené žalobce podal i stížnost v souladu s ustanovením § 175 odst. 1 správního řádu na postup správního orgánu. Náhledem do správního spisu žalobce zjistil, že paní K. písemnými dopisy doručenými správnímu orgánu uvedla konkrétní okolnosti důvodů podjatosti zaměstnanců správního orgánu a měla být v přestupkovém řízení slyšena jako svědek. Za takové situace je žalobce přesvědčen, že je postup správního orgánu nezákonný, kdy správní orgán fakticky ve věci nerozhoduje a námitky žalobce relativně bezdůvodně nereflktuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

6. Žalobce namítal, že ve věci rozhodovala neoprávněná osoba, kdy žalobci nebylo prokázáno pověření a oprávněnost rozhodnout ve věci.
7. Dále žalobce namítal vnitřní rozpornost a nesmyslnost, absolutní nemožnost, neuskutečnitelnost, nerealizovatelnost rozhodnutí a zejména neexistenci skutkového základu. Podle žalobcem sdělených skutečností a navržených důkazů nemůže být žalobce adresátem rozhodnutí a tedy mu jsou na základě rozhodnutí správního orgánu nezákonně ukládány povinnosti.
8. Správní orgány nezjistily dostatečně stav věci, neprovedly dokazování v dostatečném rozsahu, policisté nezajistili kamerové záznamy, žalobce tak přišel o možnost vyvrátit tvrzení policistů, byl zkrácen na svých právech. Bylo zcela cíleně postupováno pouze proti žalobci bez ohledu na to, že žalobce s uvedeným postupem nesouhlasil. Žalovaný pochybil, pokud považoval výpovědi policistů za konzistentní a věrohodné. Toto konstatování může obstát jako názor ale už méně jako odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, konkrétní námitky žalobce nebyly vypořádány. Správní orgány neobjasnily skutečnosti ve prospěch žalobce, návrhy žalobce byly ignorovány, čímž bylo zároveň zasaženo do práva žalobce na obhajobu. Správní orgán vede řízení jednostranně zřejmě s úmyslem prokázat vinu žalobce za každou cenu, kdy ignoruje okolnosti, které svědčí ve prospěch žalobce.
9. Při ústním jednání 6. 3. 2023 došlo k identifikaci nesprávného řidiče vozidla. Svědkyně prap. M. potvrdila, že došlo k nestandardnímu provádění úkonu, kdy nebyla zapnuta ani jedna z dostupných kamer zasahujících policistů. Záznam z kamery vozidla policie je neznámo kde. Nedošlo ani k faktickému vyfocení řidiče při zastavování vozidla. Ve správním spise jsou založeny pouze fotografie žalobce po zastavení vozidla, kdy se vystřídal v řízení s paní K. Podle výpovědi policistů docházelo k postupnému doplňování oznámení přestupku ze dne 10. 12. 2022, a to dokonce několika osobami. Podle názoru žalobce je závažným pochybením, že na místě zastavení vozidla docházelo k zásahům do oznámení přestupku několika osobami, kdy není zřejmé, co která osoba do záznamu zapisovala. Podle výpovědi svědka prap. B. prováděla úkony na místě svědkyně prap. M., která jako svědek tvrdila, že vozidlo a jeho řidiče fotila. S. prap. B. naopak sám tvrdil, že to byl on, kdo vozidlo a řidiče vozidla fotil. Nikdo však řidiče při zastavování vozidla nevyfotil. Podle výpovědi svědků měli k dispozici pouze jeden služební fotoaparát. Svědkyně prap. M. potvrdila, že na úředním záznamu ze dne 10. 12. 2022 její podpis, ač je na dokumentu uvedena jako zpracovatel tohoto dokumentu. V oznámení přestupku ze dne 10. 12. 2022 je v kolonce „vyjádření řidiče“ uvedeno: „*nesouhlasí, chybně zadáno přítelkyně*“. Oznámení je podepsáno paní K. u uvedení jejích údajů. Paní K. jako řidička dle tvrzení svědkyně prap. M. dávala doklady, svědkyně však převzetí a další zpracování dokladů paní K. bezdůvodně odmítla. Svědci prap. M. a prap. B. nebyli periodicky školeni na obsluhu měřiče rychlosti, navíc doklad o školení svědkyně prap. M. ohledně provozu měřiče rychlosti LaserCam4 ve správním spise chybí. V situaci, kdy údajné měření rychlosti prováděla svědkyně prap. M., je nepřípustné, aby nebyla ve věci řádně proškolená. Neproškolení svědkyně je zřejmé i z jejího výsledku, kdy popisovala zaměření vozidla do tzv. měřicího kříže, který má být na pořízených fotografiích vidět, ale není. Svědkyně prap. M. je vedena jako zhotovitel přestupkové dokumentace, bez školení a průpravy.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

10. Žalobce dále navrhl provést k důkazu kamerové záznamy z čerpací stanice Pap Oil. Žalobce také k důkazu navrhl kamerové záznamy z kamer zasahujících policistů a současně služebního vozidla na místě. Důkazy správní orgán nezajistil a neprovedl.
11. Žalobce trval na výsledku svědkyně K., kdy jsou zde závažné pochybnosti o průběhu a výsledku celé věci. Je zřejmé, že nevyslechnutí svědkyně K. ve věci je závažným pochybením správního orgánu, resp. postupu v neprospěch žalobce. Žalobce se v případě nařízených jednání správního orgánu vždy řádně omluvil a předpokládá, že tak učinila i paní K. Navíc paní K. vlivem nátlaku správního orgánu započala trpět zdravotními a psychickými problémy. Sam správní orgán uvádí, že paní K. doložila, že byla dne 26. 6. 2023 vyšetřena praktickou lékařkou pro anxiózní syndrom s dobou léčení jeden týden. Vyhýbavá porucha osobnosti se projevuje trvalými rysy sociální přecitlivělosti, inhibicí, vyhýbáním se sociálním situacím a pocitu méněcennosti. Tito lidé mají výrazný strach navázat osobní vztahy, protože se necítí bezpeční v kontaktu s druhými nebo nejsou schopni vyjádřit svoje pocity. Člověk s anxiózní osobností zažívá úzkost, nejasné obavy a nejistotu prakticky neustále. Běžná rizika a možná nebezpečí velmi přeceňuje a obává se těch nejhorších možných důsledků.
12. Podle dalších informací měla být ve věci provedena i dechová zkouška řidiče, ze které ale ve správním spise není žádný záznam. Pokud oba svědci vypověděli, že se jednalo o zvláštní případ zastavení vozidla, bylo důvodné zaznamenat provedenou dechovou zkoušku do přestupkového spisu.
13. Žalobce do současné doby neměl možnost seznámit se se správním orgánem uváděným silničním rychloměrem (LaserCam4). Podle dosavadních zkušeností a informací žalobce soudí, že tento přístroj není kalibrován a ani určen k činnosti jako měření rychlosti. Žalobce je přesvědčen, že měření rychlosti nebylo provedeno v souladu se zákonem a příslušnými technickými normami. Žalobce rozporuje, že se jednalo o objektivní, revidovaný a řádně kalibrováný přístroj, který by byl schopen zjistit objektivní okolnosti překročení rychlosti vozidla. Žalobce se domnívá, že nemohly být ani splněny podmínky měření rychlosti údajného přestupkového jednání, kdy z odůvodnění příkazu správního orgánu plyne, že nebylo spuštěno laserové měření, nastaven dosah, úhel ani směr měření silničním rychloměrem. Chyba spočívala také v chybném nastavení měřícího kříže, kdy žalobce rozporuje i řádné proškolení obsluhy silničního rychloměru. Jakékoliv měření rychlosti pak musí být prokazatelně v souladu s manuálem k obsluze konkrétního přístroje (srovnej rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 82/2012-27).
14. Žalobce zdůraznil, že mu bylo správním orgánem bezprecedentně znemožněno uplatňovat svá práva v přestupkovém řízení a fakticky mu byla znemožněna zákonná obrana proti postupu správního orgánu. Správní orgán neumožnil žalobci účastnit se ústního jednání ve věci a výsledku stěžejních svědků. Žalobci tak i přes veškerou snahu jeho i právního zástupce bylo ve správním řízení znemožněno hájit svá práva a bránit se proti protizákonnému postupu správního orgánu. V případě žalobce se nejednalo o žádný případ nečinnosti či postupu v rozporu se zákonem, a přesto správní orgán jednal a rozhodl v nepřítomnosti žalobce. Žalobce je přesvědčen, že správní orgán prvního stupně hodnotil veškeré důkazní prostředky neobjektivně v jeho neprospěch, kdy neexistuje ani jediný důkazní prostředek, včetně vyjádření paní K., kterých správní spis obsahuje mnoho, které by správní orgán prvního stupně vykládal ve prospěch žalobce. Správní orgán neprovedl žalobcem navržené důkazní prostředky, o kterých navíc ani v

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

souladu se zákonem nerozhodl, žalovaný toto posvětil. Správní spis je podle názoru žalobce neúplný a neobsahuje věrný obraz přestupkového řízení.

15. Podle názoru žalobce správní orgán porušil většinu základních zásad správního řádu a správního trestání. Jak se již v minulost analogicky vyjádřil Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 13. 11. 2012, sp. zn. I. ÚS 563/11: *„Jestliže obecný soud aplikuje na daný případ právní předpisy sice formálně souladně s jejich textem, avšak odhlédne od reálných společenských vztahů, dopustí se přepjatého formalismu. Takovým postupem poruší stěžovatelovo právo na soudní ochranu zakotvené v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.“* Uvedené lze vztáhnout i na postup správního orgánu. Žalobce zdůraznil, že neoddelitelným znakem každého přestupku je společenské škodlivost, tedy materiální znak, který umožňuje řešit případy sporných okolností případu, společensky neškodlivého jednání, omluvitelné pohnutky a právě přepjatého formalismu (materiální znak se musí projevit nejen v odůvodnění rozhodnutí, při stanovení výše správního trestu, ale též při posuzování trestnosti protiprávního jednání). V přestupkovém řízení správní orgán rozhoduje o vině přestupce a o trestu za přestupek; zkoumá se tu tedy oprávněnost trestního obvinění v širším slova smyslu, jak je chápe č. l. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Jak judikatura opakovaně dovodila, platí pro správní trestání obdobné principy jako pro trestání soudní, v řízení o přestupku je na místě analogicky aplikovat pravidla stanovená trestním právem, pokud samotný předpis správního práva vůbec neřeší spornou otázku a analogie není k újmě účastníka řízení. V článku 36 Listiny je výslovně zakotveno, že se každý se může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu. Dle článku 6 Úmluvy má každý právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu. Tyto maximy lze bezpochyby vztáhnout i na řízení před správním orgánem, na jeho zahájení, průběh i rozhodnutí.
16. Žalobce též v žalobě poukázal na důvody rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2023, kterým bylo zrušeno první prvostupňové rozhodnutí ze dne 20. 7. 2023, žalobce měl za to, že toto rozhodnutí žalovaného nemůže obstát, neboť se žalovaný nedostatečně zabýval tvrzeními stěžovatele, a proto došlo ke značnému zkrácení práv stěžovatele, rozhodnutí bylo nicotné.
17. Dále žalobce v žalobě dovozoval své právo žalobou napadnout prvostupňové rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

18. Žalovaný konstatoval, že žaloba se shoduje s odvolacími námitkami, odkázal proto na napadené rozhodnutí.

IV. Obsah správního spisu

19. Dne 10. 12. 2022 v 14:19 hodin žalobce jako řidič motorového vozidla tovární značky Mercedes-Benz, v Praze 10, ulici Černokostelecká, ve směru od ulice Sazečská k ulici

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Průmyslová, měl překročit nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 44 km.h-1 (po odečtu přípustné odchylky).

20. Uvedené skutečnosti byly doloženy oznámením přestupku, záznamem o přestupku, ověřovacím listem č. 8012-OL-70239-22, fotodokumentací, úředním záznamem a osvědčením.
21. Po oznámení přestupku vyhotovil správní orgán I. stupně dne 4. 1. 2023 příkaz o uložení pokuty č. j. MHMP 26445/2023/Kou, proti kterému žalobce podal v zákonné lhůtě odpor. V odporu žalobce tvrdil, že vozidlo dne 10. 12. 2022 mezi 13:25 a 15:30 řídily po sobě dvě osoby, jedna z osob byla paní K., není však schopen říct, kdo vozidlo řídil v době spáchání přestupku, nechtěl by se dopustit nepravdivého obvinění.
22. Dne 9. 2. 2023 sdělila správnímu orgánu paní K., že se v řízení s žalobcem střídala, stejně jako s dalšími osobami, domnívá se, že v době zastavení policejní hlídkou řídila vozidlo právě ona. Věc by chtěla ústně osvětlit.
23. Správní orgán I. stupně předvolal žalobce k ústnímu jednání na den 6. 3. 2023 (doručeno dne 15. 2. 2023) a zároveň předvolal ke svědecké výpovědi zasahující policisty prap. B. a prap. M.
24. Dne 3. 3. 2023 obdržel správní od právního zástupce žalobce vyjádření k předvolání k ústnímu jednání, námitku věcné a místní nepříslušnosti, omluvu z jednání žalobce a námitku systémové podjatosti. Omluva byla doložena potvrzením rezervace ubytování. Správní orgán omluvu vzhledem k tomu, že nebyla učiněna bezodkladně a vzhledem k účasti zástupce obviněného neakceptoval.
25. V námitce podjatosti žalobce tvrdil, že z důvodu procesní jistoty podává námitku podjatosti všech úředních osob Magistrátu hlavního města Prahy, oddělení správních řízení, neboť má za to, že všechny úřední osoby jsou podjaté. Paní K. se má znát s Ing. K., kdy v minulosti došlo k několika zásadním konfliktům, které vygradovaly až do osobní antipatie vůči paní K. Je zde závažný předpoklad, že by správní řízení nemuselo proběhnout bez zaujetí ve věci, kdy jsou zde určitá provázání osob a jejich minulosti, a tyto skutečnosti by mohly být použity nebo vykládány v neprospěch žalobce. Žalobce uváděl paní K. v podaném odporu a současně jí navrhl jako svědka ve věci, kdy jsou zde závažné rozpory v průběhu celého řízení a zejména podezření na možnou podjatost úřední osoby a potažmo osob v nadřízeném postavení. Takovýto přístup správního orgánu a zejména úředních osob podle názoru žalobce svědčí o zaujatém postoji a účelovém jednání v neprospěch žalobce. Postup správního orgánu je zřetelně podjatý a zaujatý.
26. Ústního jednání se zúčastnil zástupce žalobce, jenž se seznámil s předmětným spisem, uvedl, že žalobce se chce rovněž zúčastnit ústního jednání a být vyslechnut a ve lhůtě 30 dnů zašle své vyjádření. Předvolaní svědci se řádně dostavili a ve věci byli vyslechnuti, zodpověděli položené otázky.
27. Dne 22. 3. 2023 správní orgán I. stupně zaslal žalobci sdělení k podané námitce podjatosti, kde mj. uvedl: „Podjatost lze definovat jako vztah rozhodující osoby k projednávané věci či k účastníkům řízení, resp. jejich zástupcům, který vyvolává pochybnost o objektivitě projednávání a rozhodování věci. K vznesené námitce podjatosti vůči úředním osobám uvádím, že z výkladu § 14 odst. 3 správního řádu vyplývá, že pochybnost o nepodjatosti musí být doložitelná a přezkoumatelná a nepostačuje pochybnost o nepodjatosti odůvodňovat

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

pouhými domněnkami o možné podjatosti. Podjatost úředních osob musí být ověřitelná, nestačí pouhý obecný odkaz na poměr k věci, účastníkům nebo jejich zástupcům, ale k vyloučení pro podjatost je třeba nalézt vždy konkrétní zájem na výsledku řízení, pro který lze o nepodjatosti pochybovat, a faktickou možnost ovlivnění. V podání obsahujícím námitku podjatosti jste jako účastník řízení neuvedl konkrétní zájem konkrétních úředních osob na výsledku řízení. Námitka podjatosti oprávněné úřední osoby byla vznesena z důvodu jejího údajného sporu s paní M. K., přičemž oprávněná úřední osoba se vyjádřila tak, že paní K. nezná a nikdy se s ní nesetkala. Správní orgán tak dospěl k závěru, že Vámi podaná námitka podjatosti je pouze obstrukčního charakteru s úmyslem prodlužovat řízení o přestupku.“

28. Proti tomuto sdělení podal právní zástupce žalobce stížnost dle ust. § 175 odst. 1 správního řádu. Žalobce s vyřízením námítky nesouhlasil, namítal podjatost dalších osob, Mgr. P. V., Ing. B. K. a Mgr. Bc M. H., MBA, kdy žalobce soudí, že uvedené osoby postupují shodně tak, aby došlo k bezprostřednímu uznání žalobce vinným bez ohledu na skutkové okolnosti případu. Žalobce je přesvědčen, že vůči němu u správního orgánu panuje negativní až animózní vztah, který se promítá do postupu a rozhodování správního orgánu v neprospěch žalobce. Žalobci tak není zaručen řádný proces, ani možnost řádně uplatňovat a hájit svá práva a oprávněné zájmy. Žalobce cítí, že v rámci řízení došlo k několika zásadním konfliktům, které vygradovaly až do osobní antipatie úředníků pracujících u správního orgánu vůči žalobci.
29. Na základě výše uvedených podání správní orgán vydal opakované sdělení k námitce podjatosti a podané stížnosti pod č. j. MHMP 897118/2023 ze dne 27. 4. 2023, ve kterém uvedl, že: *„Správní orgán prvního stupně má za to, že v předešlém sdělení se dostatečně zaobíral podmínkami a důvody, za kterých lze vznést námitku podjatosti dle ust. § 14 správního řádu, přičemž opětovně uvádí, že pochybnost o nepodjatosti musí být doložitelná a přezkoumatelná a nepostačuje pochybnost o nepodjatosti odůvodňovat pouhými domněnkami o možné podjatosti. Podjatost úředních osob musí být ověřitelná, nestačí pouhý obecný odkaz na poměr k věci, účastníkům nebo jejich zástupcům, ale k vyloučení pro podjatost je třeba nalézt vždy konkrétní zájem na výsledku řízení, pro který lze o nepodjatosti pochybovat, a faktickou možnost ovlivnění. V podání obsahujícím námitku podjatosti jste jako účastník řízení neuvedl konkrétní zájem konkrétní úřední osoby na výsledku řízení. V předešlé námitce podjatosti vůči panu Ing. B. K. jste uvedl, že měl mít v minulosti blíže nespecifikované spory s paní M. K., která má být v řízení v pozici svědka. Ani v další námitce podjatosti není popisovaný konfliktní vztah mezi oprávněnou úřední osobou a paní K. blíže konkretizován. Paní K. učinila vůči správnímu orgánu dne 6. 4. 2023 podání, kde uvádí, že s oprávněnou úřední osobou se měla setkat při školení v rámci Magistrátu hl. m. Prahy, kdy si ze školení neodnesla příliš dobrou zkušenost. Podání paní K. je pro projednání námítky podjatosti irelevantní, neboť podjatost úředních osob může namítat pouze účastník řízení. Správní orgán však obsah podání paní K. zmínil z toho důvodu, že ani toto sdělení není nijak konkrétní, kdy v současné době ani paní K. na Magistrát hl. m. Prahy nepracuje a oprávněná úřední osoba trvá na tom, že paní K. nezná. Správní orgán prvního stupně tímto chtěl poukázat především na to, že podávané námitky podjatosti, vzhledem k dosavadnímu průběhu řízení, nesou znaky obstrukčního jednání.“*
30. Dne 27. 3. 2023 obdržel správní orgán I. stupně od žalobce vyjádření k ústnímu jednání. Dne 6. 4. 2023 správní orgán I. stupně opětovně obdržel písemnost od paní K., která v ní uvedla totožné skutečnosti jako v předchozí písemnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

31. Správní orgán I. stupně předvolal žalobce k ústnímu jednání na den 12. 6. 2023 (doručeno dne 2. 5. 2024) a současně určil náhradní termíny na den 26. 6. 2023 a 10. 7. 2023. Zároveň předvolal ke svědecké výpovědi paní K. Dne 12. 5. 2023 právní zástupce žalobce zaslal správnímu orgánu I. stupně písemnost „Výzva k dodržování zákona a námitka systémové podjatosti“.
32. Dne 9. 6. 2023 obdržel správní orgán I. stupně od právního zástupce žalobce omluvu z nařízeného ústního jednání z důvodu kolize s jiným jednáním, což doložil předvoláním k ústnímu jednání Městského úřadu Příbram ze dne 16. 5. 2023.
33. Dne 11. 6. 2023 obdržel správní orgán I. stupně z e-mailu X omluvu (elektronicky nepodepsanou) od paní K., že se nemůže ze zdravotních důvodů dostavit k nařízenému jednání. Další omluvy obdržel správní orgán I. stupně dne 4. 7. 2023 a 10. 7. 2023.
34. Dne 27. 6. 2023 zaslal právní zástupce omluvu z ústního jednání ze dne 26. 6. 2023 a dne 10. 7. 2023 zaslal omluvu z jednání ze dne 10. 7. 2023.
35. Správní orgán I. stupně vydal dne 20. 7. 2023 rozhodnutí č. j. MHMP 1540063/2023/Kou, jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu.
36. Žalobce podal odvolání, ve kterém namítal zejména podjatost úředních osob a že vozidlo řídila paní K., správní orgán ji měl vyslechnout. Ve správním spise jsou založeny pouze fotografie obviněného po zastavení vozidla, kdy se vystřídal v řízení s paní K. Policisté byly nedostatečně proškoleni.
37. Žalovaný přezkoumal prvostupňové a dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně nepostupoval v souladu s právními předpisy, a proto vydal dne 27. 11. 2023 rozhodnutí č. j. MD-39017/2023-160/6, jímž toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Žalovaný zavázal správní orgán I. stupně, aby v novém projednání věci doplnil spisový materiál o absentující protokol z ústního jednání ze dne 12. 6. 2023 a postavil najisto, zda bylo potřeba provádět další dokazování, pokud ano, aby je provedl v souladu s právními předpisy. V opačném případě, nechť svůj postup řádně zdůvodní.
38. Správní orgán I. stupně v novém projednání věci doplnil spis o absentující protokol z ústního jednání ze dne 12. 6. 2023 a vydal dne 6. 2. 2024 rozhodnutí č. j. MHMP 220912/2024/Kou, jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu.
39. Závěr o skutkovém stavu činil správní orgán na základě záznamu o přestupku, obsahujícím fotodokumentaci překročení nejvyšší dovolené rychlosti silničním laserovým rychloměrem LaserCam4, kde je zadokumentována naměřená rychlost jízdy vozidla specifikované registrační značky v hodnotě 97 km.h-1. Z uvedeného záznamu správní orgán měl za prokázané, že nejnižší skutečná naměřená rychlost jízdy tohoto vozidla, při zvažení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km.h-1 ve prospěch řidiče, byla 94 km.h-1. Na záznamu je zřetelně vidět záměrný bod měřiče umístěný na masce vozidla. Z kopie ověřovacího listu ze dne 14. 4. 2022 bylo zjištěno, že rychloměr byl autorizovaným metrologickým střediskem Český metrologický institut Brno a lze jej do 13. 4. 2023 používat k měření rychlosti. Fotodokumentace pořízená policisty na místě po zastavení vozidla zachycuje zastavené vozidlo specifikované registrační značky, osobu řidiče a jím předložené doklady k určení jednoznačné identifikace.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

40. Z výpovědi svědka prap. M. bylo zjištěno, že dne 10. 12. 2022 byla s kolegou B. velena k dohledu na dodržování rychlosti v Praze 10, stanoviště Černokostelecká - čerpací stanice Pap Oil. Měřili vozidla jedoucí z centra. Změřila bílé osobní vozidlo a po změření vozidlo zastavila, kdy vozidlo vjelo k čerpací stanici, zastavilo na začátku. Vozidlo sledovala od okamžiku, kdy ho začala zastavovat, až do jeho zastavení. Nevšimla si žádného pohybu osob ve vozidle, které by si měnily za jízdy místo. Viděla ve vozidle dvě osoby, za volantem muže a ženu jako spolujezdce. Po zastavení šla k vozidlu k řidiči, na místě řidiče seděl muž, stáhl okno, požádala ho o předložení dokladů. Vylučuje, že by se osoby ve vozidle vyměnily po zastavení vozidla. Kolega pouze provedl lustraci, přestupek s řidičem řešila ona. Pamatuje si, že kolega byl venku ze služebního vozidla na straně spolujezdce až od okamžiku, kdy mu nesla doklady k lustraci. Od okamžiku změření do zastavení vozidla mohly uběhnout cca 3 vteřiny. Svědkyně si nevybavila, zda auto mělo začerněná okna, čelní jistě ne, řidiče viděla. Školením na používání měřícího přístroje prošla, ale nevybavila si kdy. K přezkušování nedochází. Přístroj je certifikovaný, papíry vozí s sebou. Tlačítkem spustí radar, zadají ČOZ, heslo, pak se napíše místo měření, nastaví se viditelnost podle počasí a rychlost (na padesátce padesát) a pak rychlost, kdy je hranice, kdy staví vozidlo, mají nastavenou toleranci. Křížek byl nastavený na vozidlo. Když je vozidlo změřeno, hned se objeví fotka a křížek je viditelný na fotografii změřeného vozidla. Svědkyně dále popsala podrobně okolnosti zastavení vozidla – šla do vozovky, zvedla terč a ukázala řidiči levou rukou, kde má zastavit. Vozidlo jelo přede ní, odbočilo doprava ze směru jízdy řidiče a zastavilo u kraje u krajnice, zastavilo cca 3 metry od policejního vozidla. Policejní vozidlo má vepředu funkční kameru, která natáčí, co se děje vepředu. Záznam se nestahuje po každém přestupku, možná to stahuje vedoucí, svědkyně nevěděla, zda v tomto případě byl záznam stažen. Protokol o přestupku sepisovala svědkyně, do oznámení chtěla zasahovat spolujezdkyně, chtěla tam zapsat svoje osobní údaje. Svědkyně oznámení předala řidiči, aby se vyjádřil a spolujezdkyně si to vzala a zapsala tam svoje údaje. Svědkyně poučila řidiče o přestupku, že bude vyrozuměn magistrátem a že ten ho bude dále o všem informovat. Svědkyně nedokázala identifikovat podpis v kolonce „Údaje ke svědkům“. Není standardní, že třetí osoba píše od oznámení. Svědkyně vždy kontroluje podpis řidiče, jestli oznámení podepisuje. Podpis u tiskacího jména na oznámení je svědkyně. Fotodokumentaci pořizovala svědkyně služebním fotoaparátem. Po zastavení vozidla nebylo nic nestandardního, svědkyni překvapila jen spolujezdkyně, která svědkyni nutila svoje doklady, když svědkyně žádala o doklady řidiče. Svědkyně si doklady paní K. nevzala. Údaje do oznámení dopsala sama paní K. Tuto situaci si svědkyně pamatuje, tušila, že si paní nebo řidič budou stěžovat a že paní bude chtít, aby byla brána jako řidič. Svědkyně lituje, že si nepořídila nějaký záznam ze zastavení, např. osobní kamerou. Kamerový záznam z vozidla k dispozici není. Většinou, když je záznam potřeba, donese svědkyně vedoucímu kameru ke stažení, to však neudělala, už neví proč.
41. Z výpovědi svědka prap. B. bylo zjištěno, že dne 10. 12. 2022 byl s kolegyní M. podle instruktáže na čerpací stanici Pap Oil, kde prováděli dohled nad dodržováním maximální dovolené rychlosti. Kolegyně prováděla měření, on stál cca 10 metrů od ní u služebního vozidla. Měřili vozidla na příjezdu z centra. Kolegyně změřila vozidlo – bílý Mercedes a toto vozidlo i zastavila, kdy vozidlo zastavilo před služebním vozidlem. Viděl příjezd vozidla z Černokostelecké až k nim, vozidlo sledoval až do zastavení. Ve vozidle byly dvě osoby, na místě řidiče seděl mladý muž a na místě spolujezdce mladá žena. Že by se muž se ženou za jízdy vyměnili před zastavením, vylučuje, protože vozidlo bylo změřené

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

na vzdálenost cca 100 metrů a příjezd k nim byl cca za 3 -4 vteřiny. Když vozilo přijíždělo a jelo okolo něj, viděl řídit muže, který následně vystoupil z místa řidiče. K řidiči šla kolegyně, přišla k němu s jeho doklady a svědek provedl lustraci. Zároveň pořídil fotodokumentaci vozidla, řidiče a jeho dokladů. Svědek si tuto situaci pamatoval, kolegyně uvedla podivné chování spolujezdkyně, která se do toho všeho „montovala“ a nakonec se napsala do oznámení jako svědek, což je nestandardní, stává se to jednou za cca 4 roky, tedy to, že se svědek do oznámení napíše sám. Tušil, že v tomto případě půjde na magistrát, protože se budou vymlouvat, že se vyměnili. Když řidiči bylo předáno oznámení, vzala si to spolujezdkyně a sama něco napsala, to svědek ví od kolegyně. Doklady spolujezdkyně si nevzali, nebyl k tomu důvod. Oznámení přestupku podepisovala kolegyně, nejednalo se o přestupek svědka, ten jen prováděl lustraci a fotodokumentaci. Svědek si nepamatoval, kdy byl naposledy na školení na měření rychlosti přístrojem LaserCam4. Po zapnutí se přístroj automaticky nastaví sám, svědek pouze zadá rychlost, odchylku měření a jestli měří za slunce, nebo za zamračena. Zbytek si přístroj vyhodnocuje sám.

42. Fotodokumentace pořízená policisty na místě kontroly zachycuje jak vozidlo specifikované registrační značky, tak osobu řidiče a jím předložené doklady.
43. Z těchto důkazů správní orgán jednoznačně určil totožnost řidiče.
44. Jako podklad pro rozhodnutí byla dále použita kopie osvědčení potvrzující, že prap. B. absolvoval školení operátora měřiče rychlosti LaserCam4, oznámení přestupku orgánu Policie České republiky, Obvodní ředitelství policie Prahy IV, ze dne 10. 12. 2022 (jako svědek je zde zapsána M. K., je zde uvedeno číslo jejího občanského a řidičského průkazu a její podpis), úřední záznam policistů ze dne 10. 12. 2022, odpor proti příkazu ze dne 23. 1. 2023, písemné podání ze dne 9. 2. 2023, kdy je na obálce označen jako odesílatel obviněný, které obsahuje vyjádření údajně od paní K.
45. Správní orgán konstatoval, že obě výpovědi svědků jsou zcela konzistentní, oba svědci nezávisle uvedli, jak probíhalo měření rychlosti, v jakém směru, odkud vozidlo přijelo, kolik osob bylo ve vozidle v okamžiku jeho zastavení a kdo kde seděl, tedy na sedadle řidiče muž a na sedadle spolujezdcce vedle řidiče žena, přičemž řidič byl řádně a jednoznačně ztotožněn na základě předložených dokladů a následnou lustrací. Jediný nesoulad spatřuje správní orgán v neshodě svědků ohledně pořízení fotodokumentace na místě, ale tato skutečnost nemá žádný vliv na provedení měření rychlosti vozidla a řádné ztotožnění jeho řidiče.
46. Dne 27. 3. 2023 bylo správnímu orgánu doručeno vyjádření žalobce, že úkon policie byl nestandardní, neboť nebyla zapnuta ani jedna z dostupných kamer zasahujících policistů a záznam ze služebního vozidla není. Nedošlo ani k faktickému vyfocení řidiče při zastavování vozidla. Docházelo k postupnému doplňování oznámení přestupku, a to dokonce několika osobami, což je dle jeho názoru závažným pochybením policistů, neboť není zřejmé, co která osoba do záznamu zapisovala. Svědci se neshodli, kdo pořizoval fotografie. Na dokumentech ve správním spisu není podpis svědkyně, ač je na dokumentu úřední záznam ze dne 10. 12. 2022 tiskacím písmem uvedena jako zpracovatel tohoto dokumentu. K jejím předtištěnému jménu je připojen podpis, který vůbec není jejím podpisem. Svědci nebyli periodicky školeni na obsluhu měřiče rychlosti, doklad o jakémkoliv školení svědkyně M. ohledně provozu měřiče rychlosti LaserCam4 ve správním spise chybí. Popisované zaměření vozidla do tzv. měřícího kříže vidět není.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Obviněný trvá na výsledku paní K., kdy jsou zde závažné pochybnosti o průběhu a výsledku celé věci. Obviněný navrhl provést k důkazu kamerové záznamy z čerpací stanice Pap Oil a z kamer zasahujících policistů a současně služebního vozidla na místě.

47. Správní orgán k tomuto doplnil, že bylo z výpovědí obou svědků jednoznačně zjištěno, že na místě řidiče seděl obviněný. Svědkyně M. ve své výpovědi neuvedla, že by spatřovala nestandardnost v nezapnutí kamer, výjimečnost spatřovala ve svém pocitu, že si řidič nebo spolujezdkyně budou stěžovat a spolujezdkyně bude chtít být považována za řidiče. Postupné doplňování formuláře oznámení přestupku považoval správní orgán za zcela normální, protože je to jediná možnost, jak se po vyplnění údajů policistou může vyjádřit i kontrolovaná podezřelá osoba a v daném případě i spolujezdkyně. Toto vyplývá i z výpovědi svědkyně M., přičemž jiný způsob vyplnění (tedy nikoliv postupný) není možný. Kolik měli policisté na místě fotoaparátů není zřejmé a vzhledem k provedení dokumentace je to zcela nepodstatné. U oznámení přestupku je v kolonce „sepsal“ uvedena hodnost, jméno, příjmení a podpis svědkyně M., kdy toto potvrdila i na dotaz zástupce obviněného. V úředním záznamu je sice v kolonce „zpracoval“ předtištěno jméno svědkyně M. a dle jejího vyjádření jiný podpis, ovšem úřední záznam je pouhým podkladem, nikoliv důkazem, v daném případě obsahuje pouze stejné skutečnosti jako oznámení přestupku. Tato skutečnost nijak nezpochybňuje správnost skutkových závěrů. Nebylo zjištěno, že by svědkyně M. nebyla proškolená z obsluhy měřicího přístroje, naopak, zcela jasně a srozumitelně uvedla způsob obsluhy a nastavení měřicího zařízení. Vzhledem k zřetelnému umístění záměrného bodu je zřejmé, že měření proběhlo řádně, a je zcela irelevantní, jestli záměrný bod je ve tvaru kříže či tečkovaného kroužku.
48. Kamerové záznamy nebyly pořízeny, proto tomuto důkaznímu návrhu nebylo možné vyhovět. Kamerový záznam z čerpací stanice by podle správního orgánu nepřinesl žádné nové informace, neboť osoba řidiče byla jednoznačně zjištěna.
49. Návrhu na provedení výsledku svědkyně K. správní orgán vyhověl. K této svědkyni správní orgán uvedl, že dne 6. 4. 2023 bylo správnímu orgánu doručeno další písemné podání údajné od svědkyně Kulíkové, kdy byl na obálce opět označen jako odesílatel M. K., kde paní K. uvádí, že očekává, že se bude k věci moci vyjádřit. Toto jí bylo ze strany správního orgánu umožněno, kdy byla opakovaně předvolána, avšak nikdy se nedostavila. Správní orgán vyhověl návrhu obviněného i žádosti paní K. a nařídil s dostatečným časovým předstihem termín ústního jednání na 12. 6. 2023 v 09:00 hodin v sídle správního orgánu. Pro možnou neúčast a omluvy pak stanovil i náhradní termíny, a to 26. 6. 2023 a 10. 7. 2023 vždy v 09:00 hodin. Předvolání bylo zmocněnému zástupci doručeno do datové schránky 28. 4. 2023 a oprávněná osoba se přihlásila dne 2. 5. 2023, tedy datová zpráva byla řádně doručena v předstihu více jak jednoho měsíce. Předvolání paní K. bylo doručeno dne 9. 5. 2023 do vlastních rukou provozovatelem poštovní licence, tedy opět s dostatečným předstihem. Doručená předvolání obsahovala poučení, v případě nemožnosti dostavit se v nařízeném termínu, ve všech případech se řádně a včas omluvit. K termínu 12. 6. 2023 byla správnímu orgánu doručena dne 11. 6. 2023 (neděle) z emailové adresy X, bez uznaného elektronického podpisu, údajné omluva paní K., že se ze zdravotních důvodů nemůže k jednání dostavit. Omluva nebyla nijak doložena. Zároveň dne 9. 6. 2023 byla správnímu orgánu doručena datová zpráva od zástupce obviněného s omluvou neúčasti na jednání dne 12. 6. 2023 z důvodu kolize s jednáním u Městského úřadu v Příbrami dne 12. 6. 2023. Omluvu doložil kopií předvolání, které

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

bylo tamním správním orgánem vydáno teprve 16. 5. 2023, tedy až po převzetí předvolání k místnímu správnímu orgánu. Omluva zástupce nebyla včasná ani důvodná. Dne 4. 7. 2023 byla správnímu orgánu doručena z emailové adresy X, bez uznaného elektronického podpisu, kopie potvrzení vydaného na žádost pacientky, ze které vyplývá, že paní K. byla dne 26. 6. 2023 vyšetřena praktickou lékařkou MUDr. R. M., pro anxiózní syndrom s GIT projevy s dobou léčení jeden týden. Po termínu 26. 6. 2023 byla správnímu orgánu dne 27. 6. 2023 doručena datová zpráva s omluvou zástupce obviněného z důvodu kolize s jednáním u Městského úřadu v Příbrami dne 12. 6. 2023, Odbor sociálních věcí a zdravotnictví, doložená kopií protokolu z jednání dne 26. 6. 2023 v 08:00 hodin. Správní orgán Magistrátu hl.m. Prahy dne 28. 6. 2023 telefonicky kontaktoval paní Mgr. M. L., referentku Městského úřadu Příbram, odbor sociálních věcí a zdravotnictví, která uvedla, že Mgr. P. H. se dne 26. 6. 2023 v 08:00 hodin účastnil jednání na oddělení sociálně právní ochrany dětí u Městského úřadu Příbram, jako zástupce účastníka. Toto jednání nebylo předem nařízeno, referentka se na termínu dohodla telefonicky s účastníkem, nikoli Mgr. H., v pátek dne 23. 6. 2023. Jednání bylo na žádost účastníka. Vzhledem k výše uvedenému a tomu, že zmocněný zástupce věděl již dříve, že je nařízeno jednání ve věci obviněného, měl zastupování odmítnout nebo dle oprávnění v plné moci zvolit si substitučního zástupce, správní orgán proto nemohl omluvu považovat za včasnou a důvodnou. Paní K. se neomluvila.

50. K termínu dne 10. 7. 2023 byla správnímu orgánu dne 10. 7. 2023 v 15:18 hodin doručena z emailové adresy X, bez uznaného elektronického podpisu, omluva paní K., z níž není zřejmé, z jakého termínu jednání se omlouvá a v rozporu s dříve zasláným lékařským potvrzením uvedla, že se omlouvá ze zdravotních důvodů, protože špatně snáší jakékoliv stresové situace, zopakovala, že vozidlo v předmětný den a čas řídila ona. Omluvu nijak nedoložila. Dále dne 10. 7. 2023 v 14:56 hodin byla správnímu orgánu doručena datová zpráva s omluvou zástupce obviněného s odůvodněním, že do doby vyřízení stížností na postup zaměstnanců Magistrátu hl.m. Prahy, Odboru dopravněsprávních činností, oddělení správního řízení, prošetření jejich postupu a vyřízení žádosti o pověření jiného věcně příslušného správního orgánu, nelze ve věci provádět jakékoliv úkony, aniž by toto blíže specifikoval.
51. Správní orgán, po vyhodnocení všech zasláných omluv, dospěl k názoru, že omluvy nelze akceptovat, neboť zcela v rozporu s poučením uvedeným v předvolání k jednání v termínech 12. 6., 26. 6. a 10. 7. 2023, nebyly omluvy nikdy provedeny bezodkladně a odůvodněně. Naopak, především jednání zástupce obviněného, kdy omluvy byly zaslány zpravidla po termínu jednání, nevyužití práva substituce, záměrné přijetí zastoupení a účast u později nařízených jednání, vytváří dojem úmyslného obstrukčního jednání. Obviněným navržená svědkyně nikdy nezaslala omluvu v souladu s ust. § 37 odst. 4 správního řádu, ačkoliv o tom byla v předvolání poučena.
52. Žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí podal odvolání, ve kterém namítal, že došlo ke zkrácení práv odvolatele. Správní orgán I. stupně se nezabýval výtkami odvolacího správního orgánu a chyby neodstranil. Odvolatel nesouhlasil se způsobem vyřízení námitek podjatosti. Správní orgán nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ignoroval návrhy odvolatele, čímž nepřipustným způsobem zasáhl do jeho práv na obhajobu, postupoval jednostranně, zřejmě s úmyslem prokázat vinu za každou cenu. Došlo k porušení zákonných práv odvolatele, neboť zjištění nemají oporu v podkladech. Správní orgán neprovedl dostatečné dokazování, bezdůvodně nevyslechl

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

paní K. Nekomunikoval s odvolatelem a rovnou vydal rozhodnutí ve věci, čímž došlo k porušení práv a práva na seznámení se spisem. Do oznámení přestupku bylo zasahováno, a to více osobami. Nikdo nevyfotil řidiče vozidla. Svědkyně M. potvrdila, že na úředním záznamu je umístěn podpis, který není její, není zřejmé, kdo tuto listinu vyhotovoval. Svědkyně M. odmítla zpracování dokladů od paní K. Obsluha měřiče rychlosti rychloměru nebyla periodicky proškolená a spis neobsahuje doklad o školení na obsluhu předmětného zařízení. Správní orgán nezajistil a neprovedl důkaz kamerovým záznamem z čerpací stanice Pap Oil. Ve spise není obsažen žádný záznam o provedení dechové zkoušky. Správní orgán nezajistil kamerový záznam z vozidla a z uniform policistů. Odvolatel nesouhlasí s výpověďmi svědků a s tím, že by tyto výpovědi byly konzistentní. Paní K. vlivem nátlaku správního orgánu I. stupně započala trpět zdravotními a psychickými problémy. Odvolateli nebylo vyhověno s postoupením věci z důvodu vhodnosti Městskému úřadu Příbram, neboť je pro něj složité se dopravovat ke správnímu orgánu I. stupně. Správní orgán I. stupně není věcně a místně příslušný k projednání věci, neboť dle zjištění odvolatele došlo k nesprávnému zapsání místa spáchání přestupku. Napadené rozhodnutí je tak dle odvolatele nicotné. Správní orgán I. stupně znemožnil odvolateli zúčastnit se ústního jednání ve věci a výsledku stěžejních svědků. Odvolatel neměl možnost seznámit se s rychloměrem LaserCam4. Odvolatel dle dosavadních zkušeností a informací soudí, že tento přístroj není kalibrován a není určen k činnosti jako měření rychlosti. Měření rychlosti nebylo provedeno v souladu se zákonem a příslušnými technickými normami. Z odůvodnění příkazu správního orgánu I. stupně plyne, že nebylo spuštěno laserové měření, nastaven dosah, úhel ani směr měření silničním rychloměrem. Odvolatel dále namítá další důvody nicotnosti napadeného rozhodnutí. Ve věci rozhodovala neoprávněná osoba, odvolateli nebylo prokázáno pověření a oprávněnost zastupovat správní orgán ve věci.

53. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání, uvedl, že v novém projednání věci byl doplněn spis o absentující protokol z ústního jednání ze dne 12. 6. 2023. Odvolací správní orgán přezkoumal rozhodnutí správního orgánu I. stupně spolu s řízením, které mu předcházelo, a dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s právními předpisy. Odvolatel nebyl žádným způsobem krácen na svých právech účastníka řízení, když o těchto byl vždy a v dostatečném rozsahu řádně poučen a byla mu poskytnuta dostatečná doba k jejich uplatnění. Odvolací správní orgán konstatoval, že vyhovění návrhu na výslech svědkyně K. byl vzhledem k zajištěným podkladům a svědectvím zasahujících policistů zcela nadbytečný, neboť o pachateli přestupku nepanovaly žádné pochybnosti. Oba policisté viděli, že předmětné motorové vozidlo řídil odvolatel a vyloučili možnou výměnu, neboť měli celou dobu vozidlo na očích, a to od změření rychlosti jízdy až po zastavení vozidla a vystoupení odvolatele z místa řidiče. Je tak patrná evidentní snaha paní K. od samého počátku o vyvinění odvolatele a vzetí viny na sebe, spolu se snahou o následné prodlužování řízení v rámci zasílaných omluv. Správní orgán I. stupně vzhledem ke zjištěnému stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neměl na tuto „strategii“ odvolatele a jeho přítelkyně vůbec přistoupit a měl daný návrh pro nadbytečnost odmítnout, neboť svědectví paní K. nebylo vzhledem k uvedeným okolnostem potřebné. Daný postup správního orgánu I. stupně tak lze vyhodnotit jako nadbytečný, v rozporu s procesní ekonomikou řízení, nicméně sama tato skutečnost nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.

54. Námitka týkající se způsobu rozhodnutí odvolacího správního orgánu, kdy mělo daným postupem dojít ke zkrácení práv odvolatele, je nepřezkoumatelná. Irelevantní je námitka,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

že odvolatel nesouhlasí se způsobem, jakým byla vyřízena jím vznesená námitka podjatosti všech zaměstnanců správního orgánu I. stupně. Správní orgán I. stupně postupoval v souladu s právními předpisy a ustálenou soudní judikaturou, když námitky podjatosti vyřídil pouhými sděleními, ve kterých odvolateli sdělil, z jakého důvodu byly jeho námitky podjatosti jmenovaných pracovníků, stejně tak jako námitka podjatosti proti všem pracovníkům správního orgánu I. stupně, shledány jako nedůvodné. Odvolací správní orgán konstatoval, že tvrzení ohledně vztahu oprávněné úřední osoby a paní K. nebylo ničím podloženo a jako takové bylo nepřezkoumatelné, přičemž tvrzení paní K. o antipatii, kterou k ní oprávněná úřední osoba zaujala na základě nespecifikovaného školení, kde spolu údajně hovořili, rovněž nebylo ničím podloženo, navíc se jednalo o tvrzení naprosto nevěrohodné. Stejně tak správní orgán I. stupně vyhodnotil správně i námitku tzv. systémové podjatosti. Podle § 14 odst. 2 správního řádu platí, že úřední osoba není vyloučena podle odstavce 1, pokud je pochybnost o její nepodjatosti vyvolána jejím služebním poměrem nebo pracovněprávním nebo jiným obdobným vztahem ke státu nebo k územnímu samosprávnému celku. Odvolací správní orgán odkázal na judikaturu zabývající se námitkami podjatosti, které nejsou nijak podloženy. Nejvyšší správní soud uvedl ve svém rozsudku ze dne 11. 6. 2014, č. j. 3 As 107/2013-30: *„Obecně k problematice posuzování objektivního způsobu vedení řízení před správními orgány považuje Nejvyšší správní soud za potřebné zdůraznit, že nelze jen tak účelově obvinít úředníka z podjatosti hromaděním difamujících spekulací a kombinací a očekávat, že bez přesvědčivých důkazů, případně s účelově vytvářenými „důkazy“ nebo dokonce bez důkazů, bude takové obvinění „z opatrnosti“ akceptováno. Takové snahy, směřující k paralyzování výkonu státní správy, nemají nic společného s ochranou jakýchkoli oprávněných zájmů a v principu škodí také ochraně veřejných subjektivních práv účastníků řízení před správními soudy.“* Odvolací správní orgán taktéž odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 17. 2. 2021, č. j. 33 A 79/2019-31: *„Námitka podjatosti byla vypořádána sdělením ze dne 24. 4. 2019, v němž byl žalobce s odkazem na § 14 odst. 2 správního řádu vyrozuměn, že o jím vznesené námitce podjatosti nebude rozhodováno usnesením dle § 14 odst. 3 správního řádu, neboť žalobcem uváděné důvody podjatosti, tj. zaměstnanecký či jiný poměr zaměstnanců k městu Jihlava, není ze zákona důvodem k jejich vyloučení z projednávání a rozhodování v řízení. Soud tedy uzavírá, že s ohledem na zjevnou (prima facie) nedůvodnost obecné námitky podjatosti nelze postup správního orgánu prvního stupně hodnotit jako vadu řízení, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.“*

55. Nedůvodná je i námitka, že správní orgán I. stupně ignoroval návrhy odvolatele, čímž nepřipustným způsobem zasáhl do jeho práv na obhajobu, postupoval jednostranně, zřejmě s úmyslem prokázat vinu odvolateli za každou cenu. Naopak správní orgán I. stupně návrhy odvolatele neignoroval, ba dokonce i vyhověl nadbytečnému návrhu předvolat paní K. ke svědecké výpovědi. Naopak je to odvolatel, kdo se prostřednictvím svého právního zástupce snaží za každou cenu vyvinut, což je pochopitelně přípustné, avšak méně pochopitelný je už způsob provedení dané obhajoby, a to prostřednictvím zahlcení odvolacího správního orgánu, co největším množstvím námitek, které jsou navíc v řadě případech zcela absurdní.
56. Lichá je rovněž námitka, že došlo k porušení zákonných práv odvolatele, neboť zjištění nemají oporu v podkladech a odvolatel se nemohl dopustit tvrzeného přestupku. Ze shora uvedených podkladů bylo zjištěno, že se odvolatel předmětného přestupku dopustil, přičemž dané důkazy vytváří ucelený řetězec, na základě kterého byl zjištěn

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Námitky a návrhy odvolatele vznášené po celou dobu správního řízení nezpůsobily žádné pochybnosti o pachateli přestupku.

57. Lichá je též námitka, že správní orgán I. stupně neprovedl dostatečné dokazování a bezdůvodně nevyslechl paní K. Správní orgán I. stupně provedl dostatečné dokazování v rámci ústního jednání dne 6. 3. 2023, a to za účasti právního zástupce odvolatele. Provedeným dokazováním byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Vyhovění návrhu na výslech paní K. bylo nadbytečným krokem správního orgánu I. stupně, který následně svůj postup přezkoumatelným způsobem zdůvodnil. Odvolací správní orgán hodnotil jednání paní K. jako účelové, a to již od samého počátku, kdy se sama vepsala do oznámení přestupku jako svědkyně, následně se doznávala ke spáchání předmětného přestupku, vznášela coby osoba, jež není účastníkem řízení ani zástupcem, námitky podjatosti, aby se nakonec při předvolání ke svědecké výpovědi ve dvou ze tří nařízených termínů omluvila ze zdravotních důvodů a jednou se neomluvila vůbec. Z daného jednání pramení zřejmá obstrukce paní K. motivovaná snahou vyvinut odvolatele a potažmo dosáhnout uplynutí promlčecí doby.
58. Stejně tak omluvy právního zástupce odvolatele nemohly být akceptovány, neboť pokud je důvodem skutečnost, že nařízený termín koliduje s nařízeným termínem ústního jednání v jiné věci jiného klienta, nejedná se o důvodnou omluvu. Daný důvod je neakceptovatelný, neboť zástupcem odvolatele je advokát, měl tak přistoupit ke zplnomocnění substitučního zástupce, který by jej zastupoval, a to tím spíše, že o předmětných termínech věděl s dostatečným předstihem a předmětná plná moc tento postup nevyklučovala. V obdobných případech se tak zcela standardně děje. Odvolací správní orgán odkázal na judikaturu Nejvyššího soudu, a to rozsudek ze dne 22. 8. 2008, sp. zn. 11 Tvo 27/2008: *„Povinností obhájce je osobně se dostavit k nařízenému veřejnému zasedání anebo v souladu se zákonem o advokacii zajistit obhajobu substitucí, která podle § 26 odst. 1 zákona o advokacii umožňuje zastoupení advokáta v rámci jeho pověření jiným advokátem. K takovému postupu advokáta není třeba souhlasu jeho klienta a ani jeho trvání na konkrétní osobě advokáta v postavení obhájce nic nemění na oprávnění, které je dáno obhájci tímto ustanovením zákona o advokacii.“* Je tak lichá námitka, že správní orgán I. stupně odvolateli znemožnil uplatňovat svá práva v rámci dané svědecké výpovědi paní K., neboť odvolatel se bez omluvy nedostavil a omluvy jeho právního zástupce nebyly řádnými omluvami. Nadto odvolacímu správnímu orgánu není zřejmé, jaká práva chtěl odvolatel uplatňovat, když se paní K. ke správnímu orgánu I. stupně nedostavila v žádném z uvedených termínů. Navíc se nejednalo o stěžejního svědka, jak tvrdí odvolatel, nýbrž o nadbytečně předvolaného svědka.
59. Irelevantní jsou námitky odvolatele týkající se skutečnosti, že policisté nezajistili kamerové záznamy z palubní kamery vozidla a z uniforem. V daném případě vozidlo Policie ČR stálo a rychlost jízdy nebyla měřena z vozidla, a tudíž je pochopitelné, že ze stojícího vozidla nebyl pořizován záznam, neboť mělo patrně vypnutý motor. Kamerový záznam z uniformy nepatří mezi povinné postupy policisty, byť je jeho pořízení obecně jistě přínosné. Pokud však policistka v daném případě kameru nezapnula, nemá tato skutečnost vliv na posouzení věci - vzhledem k ostatním podkladům. Pro účely dokazování nebyl potřebný ani kamerový záznam z čerpací stanice Pap Oil, nadto je všeobecně známo, že záznamy z průmyslových kamer jsou v krátké době přehrány novými záznamy z důvodu úložných kapacit, takže by s největší pravděpodobností tento

záznam již nebyl k dispozici, přičemž je otázka, zda vůbec na dané místo zastavení vozidla směřuje kamera.

60. Námitka, že do oznámení přestupku bylo zasahováno, a to více osobami, potvrzuje svědeckou výpověď policistky, která uvedla, že v momentě, kdy měl odvolatel v ruce tuto listinu, aby se případně vyjádřil a podepsal, do ní vepsala své údaje právě paní K. Ostatní údaje byly vyplněny policisty, přičemž nepanují žádné pochybnosti o relevantnosti vyplněných údajů.
61. Námitka, že nikdo nevyfotil řidiče vozidla ve vozidle, je irelevantní. Skutečnost, že předmětné motorové vozidlo řídil odvolatel, vyplynula mimo jiné ze svědectví policistů, a proto není nezbytné, aby byl odvolatel zachycen fotografií na místě řidiče.
62. Skutečnost, že policistka na dotaz, zda je na úředním záznamu její podpis, odpověděla, že nikoliv, neznamená, že není zřejmé, kdo tuto listinu vyhotovoval. Vyhotovovala ji Policie ČR, což vyplývá mimo jiné z razítka na něm umístěném. Daný podklad je však pouze podpurným dokumentem ke stěžejním podkladům (oznámení přestupku, záznam o přestupku, fotodokumentace a ověřovací list). Odvolací správní orgán odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2021, č. j. 1 As 485/2019-36: „*Pro prokázání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti je zpravidla dostatečné vycházet z oznámení přestupku, záznamu o přestupku obsahujícího fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovacího listu silničního radarového rychloměru (viz např. rozsudky NSS ze dne 14. 5. 2015, čj. 7 As 83/2015 - 56, či ze dne 19. 8. 2016, čj. 6 As 144/2016-36). Ačkoliv vždy záleží na okolnostech každého jednotlivého případu, uvedená kombinace podkladů v zásadě poskytne dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostál požadavkům v ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.*“
63. Námitka, že prap. M. odmítla zpracování dokladů od paní K., je opět irelevantní. Paní K. nebyla podezřelá ze spáchání předmětného přestupku, a proto nebylo nezbytné si od ní žádat doklady. Nadto paní K. své doklady do oznámení přestupku následně sama vepsala do kolonky svědek.
64. Nepřezkoumatelná je námitka, že obsluha rychloměru nebyla periodicky proškolená a předmětný spis neobsahuje doklad o jakémkoliv školení na obsluhu zařízení. Tvzení, že osoba provádějící měření rychlosti nebyla proškolená v jeho používání, je ničím nepodložené. Skutečnost, že předmětná spisová dokumentace neobsahuje doklad o absolvování školení prap. M. na obsluhu předmětného zařízení, je irelevantní. Předmětný spis obsahuje osvědčení k měření měřičem LaserCam4 pro prap. B. Ze spisu vyplývá, že to byl prap. B., kdo nastavil předmětný rychloměr (úřední záznam). Ze svědectví obou policistů shodně vyplývá, že po zapnutí uvedeného měřiče se tento nastaví sám a policista pouze uvede měřenou rychlost, toleranci překročení rychlosti a povětrnostní podmínky. Vzhledem k tomu, že dále oba svědci shodně uvedli, že se při měření rychlosti v rámci pracovní směny pravidelně střídají, je pochopitelné, že daný měřič nastaví první z nich, a nečiní tak již následně ten druhý. V daném případě předmětný rychloměr nastavil prap. B., o jehož proškolení nepanují žádné pochyby, a následně s ním měřila prap. M. v již nastaveném režimu. Nadto i soudní judikatura nevyžaduje jako podklad potřebný k posouzení správnosti měření osvědčení o proškolení. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014-50, uvedl: „*Ani námitka nezpůsobilosti policistů k měření není Nejvyššímu správnímu soudu*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

neznáma (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2013, č. j. 5 As 110/2012, nebo ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54). Obecně vzato je třeba vycházet z pracovního (a tedy zpochybnitelného) předpokladu, že policistům jsou svěřovány úkoly odpovídající jejich kvalifikaci a pracovními zařazení a že jsou k nim adekvátně proškoleni. Měření laserovým rychloměrem přitom z povahy věci není činností extrémně složitou, kterou by běžný policista po přiměřeném proškolení obvykle nedokázal zvládnout. Lze tedy, nejsou-li konkrétní důvody domnívat se opak, pracovníě vycházet z předpokladu, že měření prováděl policista, který v zásadě věděl, co činí; zejména tak lze soudit v případě, že služba u dopravní policie je pravidelnou náplní práce daného policisty. V daném případě není z dostupných informací patrné, že by o způsobilosti policistů provádět měření byly nějaké pochybnosti – protokol o měření žádnou nepravdivost při měření ani záznam pořízený přímo při projednávání přestupku se stěžovatelem bezprostředně po měření nic takového nenaznačují.“. V předmětném případě je nepochybné, že měření rychlosti prováděla policistka, která v rámci svědecké výpovědi prokázala znalost ovládání předmětného přístroje, který navíc k měření nastavil kolega policista, který svou znalost ovládání přístroje prokázal příslušným osvědčením. O způsobení měření rychlosti a jeho relevanci tak nepanují žádné pochyby.

65. Irelevantní je námitka, že odvolatel neměl možnost se seznámit s rychloměrem LaserCam4. V případě překročení nejvyšší dovolené rychlosti jsou dostatečnými podklady oznámení přestupku, záznam o přestupku obsahujícího fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru. Návod k obsluze není nutný pro prokazování spáchání předmětného přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2021, č. j. 1 As 485/2019-36). Pro posouzení věci není důvodné, aby se odvolatel seznamoval s principem fungování rychloměru.
66. Absurdní, liché, a zároveň nepřezkoumatelné je tvrzení odvolatele, že dle dosavadních zkušeností a informací soudí, že měřicí přístroj není kalibrován a není určen k měření rychlosti. Skutečnost, že přístroj byl řádně zkalibrován, vyplývá z ověřovacího listu. Tvrzené zkušenosti a informace nelze přezkoumat. Nepřezkoumatelné je i tvrzení ohledně chybného nastavení záměrného kříže, přičemž toto tvrzení nemá oporu v předmětném spisovém materiálu.
67. Nepravdivé je tvrzení, že z odůvodnění příkazu správního orgánu I. stupně plyne, že nebylo spuštěno laserové měření, nastaven dosah, úhel ani směr měření silničním rychloměrem. Odvolacímu správnímu orgánu není zřejmé, z jakého příkazu tato skutečnost měla vyplynout, nicméně žádný takový podklad není součástí předmětné spisové dokumentace. Pokud měl odvolatel na mysli příkaz č. j. MHMP 26445/2023/Kou, jímž bylo předmětné řízení zahájeno, tak v něm se uvedené tvrzení odvolatele nenachází.
68. Zcela absurdní je námitka, že ve spise není obsažen žádný záznam o provedení dechové zkoušky. Vzhledem k tomu, že předmětem řízení je překročení nejvyšší dovolené rychlosti, není odvolacímu správnímu orgánu zřejmé, v čem má být pro účely posouzení věci absence tohoto záznamu relevantní. Tato námitka právního zástupce odvolatele plně ilustruje úvahu o zasycení odvolacího správního orgánu, co největším množstvím námitek, včetně těch, které postrádají logiku a souvislost s meritem věci.

69. Odvolací správní orgán považoval výpovědi svědků za konzistentní a věrohodné. Skutečnost, že si na některé detaily případu již nepamatují, je s odstupem času pochopitelná, důležité je, že v podstatných rysech případu se zcela shodují. Policisté jsou obecně bráni jako nestranní a věrohodní svědci, neboť nemají žádný zájem na výsledku řízení. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015-42: „[p]olicistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem.“
70. Nepřezkoumatelné je tvrzení odvolatele, že paní K. vlivem nátlaku správního orgánu započala trpět zdravotními a psychickými problémy. Není zřejmé, v čem měl onen nátlak spočívat, odvolatel tuto myšlenku nijak blíže nerozvinul. Jediný iniciovaný kontakt správního orgánu I. stupně s paní K. spočíval v tom, že ji předvolal na základě návrhu odvolatele ke svědecké výpovědi, ke které se však v žádném ze tří termínů nedostavila.
71. Co se týče námítky, že odvolateli nebylo vyhověno postoupením věci z důvodu vhodnosti Městskému úřadu Příbram, neboť je pro něj složité se dopravovat ke správnímu orgánu I. stupně, v této věci se již obrátil samostatnou písemností na odvolací správní orgán, který mu v písemnosti č. j. MD-21316/2023-160/3 sdělil, že podle ust. § 131 odst. 2 správního řádu nadřízený správní orgán může usnesením pověřit k projednání a rozhodnutí věci jiný věcně příslušný podřízený správní orgán ve svém správním obvodu, a to na podnět správního orgánu, který by mohl být podle tohoto odstavce pověřen projednáváním a rozhodováním věci, nebo na požádání účastníka, nicméně zároveň dle ust. § 131 odst. 6 téhož zákona platí, že při změnách příslušnosti správní orgány dbají na to, aby k nim docházelo jen v důvodných případech a aby řízení, pokud možno nezatežovalo účastníky více, než kdyby ke změnám příslušnosti nedošlo. V předmětném případě nebyl shledán žádný důvod pro uplatnění postupu dle ust. § 131 správního řádu. Konstatování odvolatele, že je pro něj složité se dopravovat ke správnímu orgánu I. stupně, není ničím doloženo, a proto není žádný důvod k postupu dle ust. § 131 odst. 2 správního řádu. Nadto odvolatel je ve věci právně zastoupen.
72. Lichá je námitka, že správní orgán I. stupně není věcně a místně příslušný k projednání věci, neboť dle zjištění odvolatele došlo k nesprávnému zapsání místa spáchání přestupku. Předně odvolatel ani zde nekonkretizuje, jak k tomuto svému „zjištění“ dospěl, nicméně především ze záznamu o přestupku je zřejmé místo spáchání přestupku, přičemž ze související fotodokumentace lze dohledat v rámci veřejně dostupných mapových portálů místo měření rychlosti, resp. místo zastavení vozidla odvolatele Policií ČR. Správní orgán I. stupně tak byl věcně a místně příslušným a je lichá námitka, že napadené rozhodnutí je nicotné. Veškeré námitky týkající se nicotnosti napadeného rozhodnutí jsou liché. Není pravdou, že by neexistoval právní podklad, příslušnost a dostatek pravomoci správního orgánu I. stupně k rozhodování. Stejně tak napadené rozhodnutí není neurčité, nesrozumitelné, vnitřně rozporné, neuskutečnitelné, nerealizovatelné a nesmyslné, jak uvádí odvolatel. Koneckonců ani nijak nerozvádí, jak k těmto závěrům dospěl.

73. Lichá je i námitka, že ve věci rozhodovala neoprávněná úřední osoba. Je sice pravdou, že spis postrádá listinu určení oprávněné úřední osoby, avšak tuto skutečnost odvolací správní orgán posoudil jako vadu nemající vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Jak již vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 55/2012-32, ve správních řízeních zahajovaných z moci úřední podle ust. § 46 správního řádu je oprávněná úřední osoba určena oznámením o zahájení řízení, a nikoliv postupem podle ust. § 15 odst. 4 správního řádu. Rozhodující tedy není záznam o určení oprávněné úřední osoby založený ve správním spise, nýbrž oznámení o zahájení řízení doručené účastníku řízení, v předmětném případě příkaz č. j: MHMP 26445/2023/Kou, jímž bylo zahájeno předmětné řízení.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

74. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dotčeném žalobou, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť účastníci ve lhůtě stanovené soudem nevyjádřili svůj nesouhlas s tímto postupem (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
75. Soud předně konstatuje, že kvalita žaloby předurčuje do značné míry možnost soudu přezkoumat napadené rozhodnutí. Již žalovaný z pozice orgánu odvolacího upozornil žalobce na nekonkrétnost většiny odvolacích námitek, některé z nich považoval za zcela absurdní, totéž pak platí i pro danou žalobu, která odvolací námitky do značné míry kopíruje. Přehledná a srozumitelná argumentace je přitom v zájmu žalobce.
76. Obecné odkazy na zákonná ustanovení a judikaturu nelze považovat za žalobní bod, není zřejmé, jaké vady jsou vytýkány, tyto námitky nelze vypořádat - viz rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005-58, podle kterého je žalobním bodem konkrétní, tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované skutkové tvrzení, doprovázené konkrétní právní argumentací, z něhož plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné.
77. Podle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2023, č. j. 1 Afs 259/2022-29: *„Nejvyšší správní soud dále uvádí, že námitky shodně vznesené v odvolání a žalobě lze za určitých okolností vypořádat též souhlasným odkazem na to, jakým způsobem byly argumentovány v napadeném rozhodnutí. Shodně viz například rozsudek ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, č. 1350/2007 Sb. NSS, kde kasační soud řešil naznačenou situaci ve vztahu k přezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu; žalobní a odvolací námitky se shodovaly a soud zde odkázal na rozhodnutí žalovaného. Je-li rozhodnutí žalovaného přezkoumatelné a zákonné, není praktické týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si osvojit se souhlasnou poznámkou.“*
78. Pokud žalobce obecně namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí (vnitřní rozpornost a nesmyslnost, absolutní nemožnost, neuskutečnitelnost, nerealizovatelnost rozhodnutí a zejména neexistenci skutkového základu), soud tyto vady neshledal, k otázce přezkoumatelnosti srovnej např. závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu

ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38. Napadené rozhodnutí je přesvědčivě a logicky zdůvodněno, všechny námitky žalobce byly vypořádány.

79. Žalobce namítal znemožnění uplatňovat svá práva v průběhu řízení. Tato námitka je příliš obecná. Žalobce sice namítá, že *„mu bylo správním orgánem bezprecedentně znemožněno uplatňovat svá práva v přestupkovém řízení a fakticky mu byla ze strany správního orgánu znemožněna zákonná obrana proti postupu správního orgánu. Správní orgán neumožnil žalobci účastnit se ústního jednání ve věci a výsledku stěžejních svědků. Žalobci tak i přes veškerou snahu jeho i právního zástupce bylo ve správním řízení znemožněno hájit svá práva a bránit se proti protizákonnému postupu správního orgánu.“* Soud považuje za nadbytečné znovu rekapitulovat postup správních orgánů, odkazuje proto na shrnutí obsahu správního spisu. Správní orgán několikrát jednání nařídil, žalobce se na něj osobně nikdy nedostavil, stejně tak navrhovaná svědkyně, její omluvy byly vyhodnoceny jako nedoložené, ústního jednání se účastnil zástupce žalobce, kladl svědkům otázky, správní orgány se k veškeré vznesené argumentaci vyjádřily, všechny námitky žalobce byly vypořádány.
80. Další okruh námitek se týká nedostatku pravomoci, věcné i místní příslušnosti správního orgánu a nicotnosti rozhodnutí.
81. Podle § 77 odst. 1, 2 správního řádu *nicotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Nicotnost zjišťuje a rozhodnutím prohláší správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který nicotné rozhodnutí vydal, a to kdykoliv; jestliže správní orgán dojde k závěru, že jiný správní orgán učinil úkon, který je nicotným rozhodnutím, dá podnět správnímu orgánu příslušnému k prohlášení nicotnosti.*
82. Soud není schopen z žaloby seznat, z jakých důvodů je nicotnost namítána. Nerozumí „přesvědčení“ žalobce, že správní orgán není ve věci místně ani věcně příslušný. Žalobce uvádí, že se skutek stal jinde a že dle „zjištění žalobce došlo k nesprávnému zapsání místa údajného spáchání přestupku policejním orgánem“, nicméně z obsahu správního spisu je zjevné, že žádné pochybnosti o tom, že přestupek byl spáchán v hlavním městě Praha, nevznikly. Soud nerozumí ani relevanci odkazované judikatury vztahující se k distančním deliktům v případě podvodů. Žalobce nevymezuje ani „zásadní kompetenční vady“, které mají vést k nicotnosti rozhodnutí. Soudu není zřejmé, zda je věcná příslušnost zpochybňována u správního orgánu I. stupně, či správního orgánu odvolacího, správní orgány nicméně v obou případech správně uvedly v rozhodnutí ustanovení, podle kterých rozhodovaly. V případě správního orgánu I. stupně šlo o ust. § 31 odst. 2 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ust. § 124 odst. 5 písm. k) zákona o silničním provozu. V případě žalovaného šlo o ust. 118 odst. 3 zákona o hlavním městě Praze. Pokud snad měla námitka směřovat k tomu, že přestupek měla projednat komise pro projednávání přestupků, pak ani tento právní názor není správný (srovnej znění § 61 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky). Soud tyto námitky neshledal důvodnými. Není pak důvodná námitka nepřezkoumatelnosti pro nevypořádání se s podnětem k prohlášení nicotnosti. Žalovaný tuto odvolací námitku nicotnosti vypořádal (strana 9 napadeného rozhodnutí).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

83. Další okruh námitek směřuje do podjatosti všech úředních osob Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností, oddělení správních řízení, zejména Ing. K., který má antipatie vůči navrhované svědkyni K. Byla namítána i podjatost úředních osob, které sdělením vyřídily první námitku podjatosti. Správní orgán nebyl podle názoru žalobce oprávněn rozhodnout o tzv. systémové podjatosti, byl naopak povinen postupovat v souladu s ustanovením § 64 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 178 správního řádu a přerušit probíhající řízení do doby pravomocného vyřešení podané námítky podjatosti a postoupit námitku podjatosti k rozhodnutí nadřízenému správnímu orgánu.
84. Podle ust. § 14 odst. 1, 2, 3 správního řádu: *„(1) Každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. (2) Úřední osoba není vyloučena podle odstavce 1, pokud je pochybnost o její nepodjatosti vyvolána jejím služebním poměrem nebo pracovněprávním nebo jiným obdobným vztahem ke státu nebo k územnímu samosprávnému celku. (3) Účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen "představený").“*
85. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2019, č. j. 9 As 70/2019-34: *„Pojem „systémové podjatosti“ není důvodu vztahovat na jakoukoliv situaci, v níž účastník řízení namítá podjatost všech úředních osob zařazených do správního orgánu, který vede předmětné řízení, pokud je zcela zjevné, že obsahem této námítky není systémové riziko podjatosti, tj. tvrzení, že důvodem podjatosti všech úředních osob je jejich zaměstnanecký, služební či obdobný poměr k subjektu, do něhož je organizačně zasazen příslušný správní orgán a jehož zájmy mohou být v daném řízení dotčeny. Nikoliv každá námitka podjatosti je bez dalšího způsobilá zpochybnit nepodjatost rozhodujících úředních osob a ve zcela výjimečných případech nikoliv každá námitka je dokonce způsobilá vyvolat postup podle § 14 odst. 3 správního řádu. Pokud však oprávněná úřední osoba vyhodnotí podanou námitku jako na první pohled nedůvodnou a nepředloží ji k rozhodnutí svému představenému, nese riziko, že podjatost bude nakonec shledána v rámci opravných prostředků proti rozhodnutí ve věci samé, včetně řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí. Účastníkovi řízení totiž přirozeně zůstává zachováno právo námitku podjatosti rozhodujících úředních osob uplatnit i v rámci opravných prostředků proti meritornímu rozhodnutí.“* Podle tohoto rozsudku pak podstatou systémové podjatosti je vyloučení právě onoho rizika, že nad zákonnými hledisky rozhodování převáží zaměstnanecká či služební loajalita úřední osoby vůči subjektu, o jehož zájmech je rozhodováno. Smyslem je tedy eliminace toho, aby ve věci, v níž je dán zájem samosprávného územního celku, nerozhodoval jeho zaměstnanec, u něhož je zvýšené riziko vnějších vlivů působících na výsledek řízení.
86. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010-119, uvedl, že důvody pochybovat o nepodjatosti příslušného úředníka jsou dány tehdy: *„je-li z povahy věci či jiných okolností patrné podezření, že v důsledku tohoto zaměstnaneckého poměru by mohl být jeho postoj k věci ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky.“*

87. Správní orgán I. stupně se zabýval věcnými důvody námitky podjatosti a sdělením ze dne 22. 3. 2023 vysvětlil žalobci, proč námitku nepovažuje za důvodnou. K další námitce podjatosti se správní orgán vyjádřil ve sdělení ze dne 27. 4. 2023. Rovněž žalovaný se k odvolací námitce v napadeném rozhodnutí (viz strana 5, 6) podjatostí a tvrzenými důvody zabýval. Soud po věcné stránce závěrům správního orgánu nemá co vytknout. Tvrzení, že Ing. K. má antipatie vůči navrhované svědkyni K., je zcela obecné a zejména ničím nedoložené, námitka byla posouzena správně. Další osoby mají být podjaté zřejmě jen z důvodu samotného postupu při projednávání přestupku, případně z důvodu, že nevyhověly námitce podjatosti, což nelze považovat za poměr k věci, k účastníkům nebo zástupcům.
88. Z výše uvedeného pak vyplývá, že i v případě tvrzení tzv. systémové podjatosti je nutné tvrdit nejen samotný poměr úředních osob, ale též konkrétní další okolnosti, ze kterých žalobce dovozuje jejich zájem na výsledku řízení, tj. jejich motivaci způsobilou vyvolat pochybnosti o jejich nepodjatosti. V daném případě však žalobce žádné takové konkrétní okolnosti neuvedl. Námitka tak nemůže být způsobilá zpochybnit nepodjatost rozhodujících osob, žalovaný tuto námitku posoudil správně, pokud ji považoval za nekonkrétní a lichou.
89. Žalobce se mýlí, pokud má za to, že bylo nutné v souvislosti s námitkou podjatosti prokazovat jeho obstrukční jednání, či že je dostačující pro shledání podjatosti, že se úřední osoba „zná“ s navrhovanou svědkyní. Obecná tvrzení žalobce o negativním a animózním vztahu všech pracovníků správního orgánu I. stupně z obsahu spisu rozhodně nevyplývají. V žalobě žalobce uvádí, že v minulosti došlo ke konfliktům, ale neuvádí bližší okolnosti, kde, kdy, co se stalo, za jakých okolností, jak se následně měla antipatie projevit. Soud nemá představu co reálně znamená, že *„jsou zde určitá provázání osob a jejich minulosti“*. Pokud žalobce v této souvislosti namítá, že mu nebyl zaručen řádný přestupkový proces, ani možnost řádně uplatňovat a hájit svá práva a oprávněné zájmy, tuto námitku nijak nerozvíjí, soud není schopen ji podrobněji vypořádat. Pokud pak žalobce v žalobě poukazuje na zaujetí i vůči jeho sobě, tj. že vůči němu vygradovala osobní antipatie úředníků, poukazuje na zásadní konflikty, opět není tvrzeno, jaké konflikty má žalobce na mysli, ani jak se projevila osobní antipatie úředníků, žalobce se nezúčastnil žádného nařízeného jednání, žádné konflikty ani antipatie z obsahu spisu nevyplývají, naopak všechny osoby projednávající případ žalobce dle obsahu spisu jednaly zcela korektně, i přes značně konfrontační způsob obhajoby žalobce, kdy správní orgány zahlcoval množstvím námitek, stížností a návrhů, podával opakovaně nedůvodné žádosti o odročení jednání apod.
90. Soud tedy shrnuje, že námitky podjatosti byly nedůvodné, správní orgány na ně vždy adekvátně reagovaly a vznesenou argumentací se pečlivě zabývaly, své závěry ohledně této otázky přezkoumatelně odůvodnily, soud se s jejich závěry ztotožňuje. Ust. § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu se ve věci neužije, otázka podjatosti úřední osoby není otázkou předběžnou, tato problematika je řešena v rámci § 14 správního řádu. Ust. § 64 správního řádu pak ani nestanoví povinnost řízení přerušit ve specifikovaných případech, což plyne z dikce „může přerušit“. Právní názor žalobce tedy zjevně není správný.
91. K námitce, že ve věci rozhodovala neoprávněná osoba, když žalobci nebylo prokázáno pověření a oprávněnost úřední osoby rozhodnout, soud odkazuje na vypořádání této

námítky odvolacím orgánem (strana 9), lze doplnit i odkaz na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2016, č. j. 2 As 285/2015-49, body 16-22.

92. Další okruh námitek se týká nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalobce namítal, že policisté nezajistili žádné kamerové záznamy, výpovědi policistů nebyly konzistentní a věrohodné, bylo měřeno nesprávně a neproškolenými policisty přístrojem, který nebyl určen k měření rychlosti. Řídila paní K., měla být vyslechnuta jako svědek. Podklady neobstojí, nebyly správně porízeny, případně správně podepsány.
93. Podle § 50 odst. 1 správního řádu *„podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známe správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.“* Podle § 51 odst. 1 správního řádu lze k provedení důkazů *„užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.“*
94. Správní orgán je dle § 50 odst. 3, věty druhé správního řádu povinen i bez návrhu zjistit všechny skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být uložena povinnost. Zároveň dle § 3 správního řádu je úkolem správního orgánu zjistit stav věci tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti. Klíčové pro přezkum rozhodnutí o přestupku je posoudit, zda si správní orgány opatřily takovou sadu důkazů, z níž lze po jejich řádném zhodnocení učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil, a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS). V souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68 (3014/2014 Sb. NSS), správní orgán není povinen provést všechny důkazy navržené účastníky, pokud však některé z navržených důkazů neprovede, je povinen dostatečně a srozumitelně vysvětlit, proč tak učinil. V rozsudku ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018-31, Nejvyšší správní soud k této otázce uvedl: *„Správní orgány nejsou povinny vyhovět jakémukoliv návrhu účastníka řízení. Nejvyšší správní soud se této problematice mnohokrát věnoval a např. v rozsudku ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009 - 48, konstatoval, že „není na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není ve smyslu § 52 správního řádu povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů neznamená, že by bylo rozhodujícímu orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli a o které opře skutkové závěry a které opomene.“ (viz dále rozsudek ze dne 9. 7. 2015, č. j. 1 As 128/2015-48, či ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 As 254/2015-27). V posuzovaném případě správní orgán zdůvodnil, z jakého důvodu nepovažuje za nutné žalobce vyslechnout. Zdůvodnil to tím, že skutkový stav byl v daném řízení dostatečně zjištěn a vyslechnutí žalobce by bylo nadbytečné.“*
95. Po zhodnocení obsahu správního spisu a argumentace správních orgánů soud shledal, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně a jednoznačně, správní orgány se důkazní situací zabývaly skutečně detailně a mimořádně pečlivě, soud proto na tato odůvodnění v souladu se shora citovanou judikaturou odkazuje.

96. Soud dodává, že ve shodě se správními orgány výpovědi obou svědků hodnotí jako podrobné, konzistentní, vzájemně korespondující. Žádné důvody, pro které by svědci měli motivaci uvádět nepravdu, nebyly zjištěny, neměli zjevně žádný kontakt s žalobcem ani před tímto incidentem, ani po něm (nebo to alespoň nevyplývá z obsahu spisu ani z tvrzení žalobce), zásah nebyl nijak vyhrocený, byl zapamatovatelný pro nestandardní chování paní K., nic však nenasvědčuje tomu, že by tento zásah měl být pro policisty natolik výjimečný, že by se dostal do roviny konfliktu osobního. Drobné rozpory ohledně skutečnosti, kdo pořizoval fotodokumentaci, jsou vysvětlitelné časovým odstupem a nedůležitostí tohoto aspektu. Výpovědi svědků oproti tomu obsahují velké množství vzájemně korespondujících detailů. Zástupci žalobce bylo umožněno oběma svědkům klást otázky.
97. Nelze v této souvislosti přehlédnout, že žalobce se k jednání nedostavil, ve věci sám nevypovídal (což je jeho právem), ani jeho verze, jak se měl skutek odehrát, však není konzistentní.
98. V odporu žalobce tvrdil, že vozidlo dne 10. 12. 2022 mezi 13:25 a 15:30 řídily po sobě dvě osoby, jedna z osob byla paní K., není však schopen říct, kdo vozidlo řídil v době spáchání přestupku, nechtěl by se dopustit nepravdivého obvinění. Vzápětí v žalobě tvrdí, že řídila paní K., že se hned po zastavení s paní K. na sedadle řidiče vyměnil, nijak nevysvětluje motivaci k tomuto nelogickému jednání, ani změnu svých skutkových verzí. Taktéž vyjádření paní K. od počátku nebylo jednoznačné, ani ona si nebyla jistá, kdo vozidlo řídil (střídali se s žalobcem s dalšími osobami, domnívá se, že v rozhodnou dobu vozidlo řídila ona). Žalobce se dne 6. 3. 2023 k jednání nedostavil, jeho zástupce žádnou skutkovou verzi nepředestřel, ani při jednání, ani v mnoha dalších rozsáhlých podáních. Oproti tomu oba svědci jednoznačně popsali, že vozidlo při zastavování viděli, na sedadle řidiče seděl žalobce, oba svědci vyloučili, že by se osoby ve vozidle po zastavení měnily.
99. Svědkyně M. též potvrdila obsah oznámení přestupku, tento vyplňovala právě svědkyně, řidič listinu odmítl podepsat, paní K. pak svévolně vyplnila svou osobu jako svědka, tato skutečnost však nezpochybňuje obsah této listiny. Ohledně úředního záznamu ze dne 10. 12. 2022 je zřejmé, že je vyhotovil policejní orgán, svědkyně M. obsah záznamu potvrdila svou svědeckou výpovědí.
100. Správní spis obsahuje osvědčení, že prap. B. byl školen na obsluhu měřiče rychlosti, svědkyně prap. M. potvrdila své proškolení svědeckou výpovědí. Z její výpovědi je zřejmé, že obsluze rozumí. Podle názoru soudu není podstatné, zda na snímku není tzv. měřicí kříž, ale místo měření (tj. vozidlo) je vymezeno šesti bílými body ve tvaru šestiúhelníku. Z fotografie je zřejmé, že vozidlo bylo zaměřeno správným způsobem.
101. K námitkám směřujícím do měření rychloměrem existuje již bohatá judikatura, správní orgány z ní vycházely, soud na ni odkazuje. Není rozhodné, že se žalobce neměl možnost se seznámit s rychloměrem. Pokud je namítáno, že podle dosavadních zkušeností a informací žalobce tento přístroj není kalibrován ani určen k měření rychlosti, soudu není zřejmé, na základě čeho došel žalobce k tomuto přesvědčení, žalobce svá tvrzení nijak nekonkretizuje, ani nedokládá. Na tyto skutečnosti již byl upozorněn žalovaným, přesto svou argumentaci v žalobě nijak nerozvíjí. V řízení nebyly zjištěny žádné indicie, že by došlo k chybnému měření. Silniční radarový rychloměr byl ověřen v souladu se zákonem č. 505/1990 Sb., o metrologii, z čehož plyne závěr, že měřicí

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

zařízení bylo schopné správně změřit rychlost vozidla. Ověřovací list je veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-77). Ve správním spise je založen ověřovací list použitého měřicího zařízení, z něj především plyne, že v době měření rychlosti (dne 10. 12. 2022) byl aktuální a osvědčoval správnou funkci měřidla.

102. Pokud žalobce tvrdil, že nemohly být splněny podmínky měření rychlosti, neboť z odůvodnění příkazu plyne, že nebylo spuštěno laserové měření, nastaven dosah, úhel ani směr měření silničním rychloměrem, taková argumentace se v příkazu nenachází (jak již ostatně žalobce upozornily správní orgány).
103. Správní orgány se správně vypořádaly i s důkazními návrhy. Výslech paní K., stejně jako kamerové záznamy z čerpací stanice Pap Oil, byly nadbytečné, nevznikly žádné pochybnosti o průběhu a okolnostech měření vozidla žalobce. Pokud žalobce požadoval provést k důkazu kamerové záznamy z kamer zasahujících policistů a služebního vozidla na místě, tyto nebyly pořízeny (u vozidla pak nebyly staženy).
104. Žalovaný tedy správně dospěl k závěru, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně a nevznikly žádné důvodné pochybnosti o správnosti těchto zjištění. Správní orgány velmi podrobně popsaly, jak provedené důkazy hodnotily a jaké z nich učinily závěry. Detailně bylo rozebráno, proč správní orgány uvěřily výpovědi obou svědků, soud k tomuto hodnocení nemá výhrady. Správní orgány opatřily takovou sadu důkazů, z níž lze po jejich řádném zhodnocení učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2020, č. j. 6 As 69/2020-33).
105. Správní orgány se zabývaly i materiálním znakem přestupku, námitka, že tomu tak nebylo, není důvodná. Konkrétní výhrady, proč jednání žalobce nebylo společensky škodlivé, žalobce v žalobě neuvádí.
106. Zcela nesrozumitelnou soud pokládá žalobní argumentaci ve vztahu k předchozímu rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2023, kterým rušil prvostupňové rozhodnutí, soudu není zřejmá relevance argumentace ve vztahu k napadenému rozhodnutí.
107. Žalobce nevysvětluje, jaký vliv na zákonnost rozhodnutí má mít skutečnost, že ve správním spise není záznam o výsledku dechové zkoušky řidiče.
108. Žalobce též nijak nevysvětluje, jak by se na zákonnosti napadeného rozhodnutí mělo projevit nevyhovění žádosti o delegaci vhodnou.
109. Žalobce namítá, že správní spis je podle jeho názoru neúplný a „*neobsahuje věrný obraz přestupkového řízení*“. Námitka je nekonkrétní, soudu není zřejmé, jaká část spisu má chybět a v čem neodpovídá správní spis skutečnosti.
110. Nesrozumitelnou hodnotí soud argumentaci nálezem ze dne 13. 11. 2012, sp. zn. I. ÚS 563/11, ohledně přepjatého formalismu, nerozumí ani argumentaci, že by mělo napadené rozhodnutí porušit právo žalobce na soudní ochranu. Soud nerozumí ani pojednání žalobce o analogii v trestním právu, správní orgány žádné předpisy analogicky neaplikovaly, není případně zřejmé, proč se žalobce domnívá, že ji správně aplikovat měly.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

111. Městský soud v Praze tedy uzavírá, že žalobce se svými námitkami neuspěl, v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, soud proto dle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl jako nedůvodnou.
112. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 12. září 2024

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně